

Bilag 3.

Udvalgets spørgsmål 1-34 til udenrigsministeren og dennes besvarelse af disse.

Spørgsmål 1:

Der ønskes en redegørelse for den erklæring, stats- og regeringscheferne inden for Fællesskabet afgav den 18. juli d. å. (Bonn-erklæringen), og de drøftelser om et videregående politisk samarbejde, der derefter har fundet sted.

Svar:

I. Den af de seks i Rom i 1957 under tegnede traktat om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab gik, som navnet antyder, ud på skabelsen af en økonomisk enhed, men motiverne hos traktatens fædre og traktatens endelige sigte var politisk, for så vidt som man ønskede en styrkelse tillige af Vesteuropas stilling.

Allerede i 1959 indledte medlemslandene drøftelser om at finde veje til et lignende samarbejde på det udenrigspolitiske område.

Disse drøftelser førte til, at der på et stats-, henholdsvis regeringschefsmøde i Bonn den 18. juli 1961 opnåedes enighed om at „give viljen til politisk forening“ konkret form. I en på mødet vedtagen deklaration hed det bl. a., at de seks lande er besluttet på at organisere samarbejdet, så der i stigende grad skabes forudsætninger for en fælles politik, at søge at fremme Europas politiske forening og at instruere en særlig komité („Fouchetkomiteen“) om at fremkomme med institutionelle forslag. En oversættelse af Bonn-deklarationen vedlægges som bilag.

II. På dette grundlag har der i sidste halvdel af 1961 været ført forhandlinger mellem de seks. Disse forhandlinger har som udgangspunkt haft et i det væsentlige fransk-inspireret udkast til en traktat om en politisk union.

Målet for dette samarbejde angives i udkastet at være oprettelsen af en „union“,

og udkastets indhold kan i store træk gengives således:

Unionens *mål* er at etablere en fælles udenrigspolitik i spørgsmål, som er af fælles interesse for medlemsstaterne, at udvikle samarbejdet på det videnskabelige og kulturelle område, at bidrage til beskyttelsen af menneskerettighederne, de fundamentale frihedsrettigheder og demokratiet og i samarbejde med andre frie lande at styrke medlemslandenes sikkerhed mod aggression ved en fælles forsvarspolitik.

Unionens *institutioner* skal bestå af et råd, en parlamentarisk forsamling og en politisk kommission.

Rådet er unionens besluttende organ og er sammensat af medlemslandenes stats-, henholdsvis regeringschefer og skal samles en gang hver fjerde måned. I de mellem-liggende tidsrum mødes udenrigsministrene mindst én gang. Rådet træffer sine beslutninger *ved enstemmighed*, hvilket betyder, at hvert medlem har veto. Et eller to medlemmers fravær eller afholden sig fra at stemme hindrer ikke vedtagelsen af en beslutning, som imidlertid ikke er bindende for de medlemmer, der ikke har stemt for den.

Den parlamentariske forsamling skal være den samme som den til fællesmarkedet knyttede. Dens opgave skal være at rådslå om emner, der vedrører unionen. Forsamlingen skal kunne stille såvel mundtlige som skriftlige spørgsmål til Rådet, ligesom den skal kunne sende rekommandationer til Rådet.

Den politiske kommission skal bestå af højtstående embedsmænd fra medlemslandenes regeringer og have sæde i Paris. Dens opgave skal være at bistå Rådet og forberede og udføre dets beslutninger.

Udkastet indeholder en bestemmelse om, at traktaten skal revideres efter 3 års forløb. Revisionen skal sigte mod etableringen af en fælles udenrigspolitik og den progressive